

undslaae sig, men i saadanne vil det heller ikke falde det ind, og i alt Fald vil den Myndighed, der har at afgjøre Lyndetvistigheder, ikke give Bægningen Medhold. Der kunne vel møde enkelte Tilfælde, hvori det kan være noget tvivlsomt, om der kan gjøres Fordring til Lyndet, Flytningen uagtet, at tiltræde Tjenesten, men der vil saa godt som altid kunne træffes en billig Overenskomst, og i alt Fald vil den Myndighed, der kommer til at afgjøre Sagen, finde det Rette, eller dog ikke afvige deraf i den Grad, som de foreslaaede Lovbestemmelser let kunne.

Ogsaa § 16 synes, i Forbindelse med de deri citerede Nummere af § 46, at hjemle en unaturlig Haardhed mod Lyndet, og derhos at afgive et nyt Exempel paa de Misligheder, som flyde af Udkastets Bestræbelser, for at ordne det ved skarpt betegnende Regler, der ikke billigt og retfærdigt kan afgjøres uden ved Hjælp af et efter Omstændighederne lempet Skjøn. Jeg finder det allerede tvivlsomt, om man ikke gaaer Lyndet for nær, ved at lade ethvert nok saa ubetydeligt Lyveri eller Bedrageri, som det nogenfinde forhen maatte have begaaet (§ 46, Nr. 1), være lovlig Grund til at bortvise det. Men endnu mere misligt finder jeg den Grund, som i Henhold til § 46, Nr. 4, kunde hentes af Fornærmelser, som det fæstede Lyende i en foregaaende Tjeneste maatte have udøvet mod Huusbonden eller nogen til Familien hørende Person. Slige Fornærmelser ere af aldeles privat Natur, og altsaa bør der vist ikke gives tredie Mand Adgang til at saae samme undersøgt, for derpaa at grunde en Indsigelse mod det Lyende, han engang har antaget. Men, selv om der er en Dom eller et Forlig, hvorved det er afgjort, at Lyndet saaledes har gjort sig skyldigt, saa kan dog Forseelsen være i sig saa ubetydelig eller finde saamegen Undskyldning i den Udfærd, der er vedferet Lyndet, at den Virkning, som den skal have paa et ganske andet Lyndeforhold, ikke derved vilde være begrundet. Det er rigtignok kun Fornærmelser i Gjerning, som Lovudkastet tillægger saadan Virkning, og herunder vil man nok ikke indbefatte andre end saadanne, der ere udøvede mod Personer. Men der er ikke blot Tale om slige Fornærmelser mod

Huusbonden eller Huusmoderen, men og Fornærmelser mod Personer, der høre til Familien; og det kan let hændes, at navnlig yngre Familienlemmer kunne ved deres Udfærd saaledes opbringe et Lyende, at det ikke, ved i den Anledning at tilføie en sliq Person et ubetydeligt Stød eller Slag, billigt kunde forbryde sin Tjeneste, og endnu mindre hjemles derved den, der siden fæster det, Ret til at nægte dets Modtagelse. Det kan dog, navnlig naar Familienmedlemmerne ere i Barne- eller Drengaalderen, ikke forlanges, at Lyndet skal have den Respect for samme, som for Huusbonden eller Madmoderen. Med de fleste af de andre Omstændigheder, der skulde begrunde Huusbondens Ret til ikke at modtage det Lyende, han engang har fæstet, forholder det sig omtrent paa lignende Maade. Det skal ogsaa, i Henhold til § 46 Nr. 13, være en lovlig Grund for den opennævnte Bægning, at Lyndet mangler de Færdigheder, der ved dets Antagelse bleve forlangte, og som det udtrykkeligt har angivet at bejvide. Naar Den, der vil fæste et Lyende, adspørger dette om sin Færdighed i Reengjoring, Madlavning eller anden Huusgjerning, saa lægger han neppe saa megen Bægt paa Lyndets eget, for det meste løse og ubestemte, Svar, at han deri finder et Hovedmotiv til at indlade sig med samme. Endnu mindre stoler han paa, at han, hvis han siden erfarer, at Lyndet ikke besidder den Færdighed, som det har tillegnet sig, kan uden videre blive samme qvit; men enhver Huusbonde vil i det vistnok ikke sjeldne Tilfælde, at Lyndet ikke findes at have den Duellighed, som det foregav, erkjende, at han maa bære denne Ulempe som idetmindste tildeels selvforskyldt. Da det ikke let kan være Tilfældet, at et sædvanligt Lyende slet ikke kan bruges til den Tjeneste, hvortil det er antaget, ligesom dette og Huusbonden let kunne have havt meget forskjellige Begreber om den Færdighed, der udfræves, og desuden de endelige Oplysninger, der kunne komme frem, hvor en Retsfag derom maatte optaae, ikke let vilde føre til en sikker Bedømmelse, saa vilde Huusbonden dog sjeldent med Rytte kunne indskyde sig under den omhandlede Bestemmelse, hvorimod den dog kunde foranledige Chicaner